

Ομοίον οι πάντες σπυεύσωμεν και δεύτεροι και πρώτοι
 και γάρ τῆς πλάνης τῆς μακρᾶς ἐλύθησαν τὰ κρότη,
 μηδαίς θρηνηίτω σήμερον πένιαν και λιμόν
 κι' ὁ Μπάμπας Κορδονάραγας ἰθὺτω μεθ' ἡμῶν,
 παυσάτω στόμ' ἀπύλωτον παντός ψυροβερύμη,
 ὁ μόσχος σήμερον πολὺς κι' ἡ τράπεζά μας γέμει,
 οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν τοῦ πλοῦτου τῆς λιτότητος
 και παρειᾶς θωπεύσωμεν γεροντικῆς νεότητος.

Ἦψίτε βαρβαρόφωνα, μπουζούκια και κλαρίνα...
 πῶ σου τὸ κράτος, ὦ λιμέ ; πῶ σου τὸ νίκος, πείνα;
 Ἐπικράνθη, και γάρ καθυβρίσθη...
 ἐπικράνθη, και γάρ τὴν ἐσάρωσα...
 ἐπικράνθη, και γάρ ἐμαυρίσθη,
 ἐπικράνθη, και γάρ τὰ κακάρωσα.

Ἄνιστη Κορδονάραγας ὡς τρυφερὰ παιδίσκη
 και τρέμου Βασιλίσκη,
 ἄνιστη Κορδονάραγας, παντοῦ χαραῖς και γάχανα,
 και βάζουν ὄλοι σήμερα πιπὴρι και 'στὰ λάχανα,
 ἄνιστη Κορδονάραγας... ζιτζίκια μου και φῶς μου...
 ἄνιστη Κορδονάραγας... ντελρίο του κόσμου...
 ἄνιστη Κορδονάραγας... βάλτε φωτιά 'στὰ τόπια...
 τρέχουν ἀπὸ τὰ χάλιη του σεμπτίτζια και σιρόπια...
 ἄνιστη Κορδονάραγας... παντὸ κρασκακάντζις
 και σπρίγες φρουσκοδεντρίαις και πρασινάδα κι' ἀνοιζις...

ἄνιστη Κορδονάραγας... γλυκολαλοῦν τὰνδόνια
 και τάντερά μας ὅπως πρὶν δὲν στρίβουν σὰν κορδόνια...
 ἄνιστη Κορδονάραγας κι' ἀγῆρωσ Κορδονάτος,
 οὔπερ ἡ δόξ' αἰτίος κι' αἰώνιον τὸ κράτος.

Εὐαγγέλιον κοινὸν και πολὺ Πασχαλινόν.

Ἐσείνω τότε τῷ καιρῷ Δευτέριας γενομένης
 και τῆς Κορδῶνας τῆς σεπτῆς ἐκ νίκης μεθυσμένης,
 ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικληῆς με παραπαῖον βῆμα
 προσῆλθον εἰς τὸ μνήμα,
 πῶ τὸ ψυρο-Ρωμαϊκὸ τὸ χρεωκοπημένον
 κατίκειτο θαμνίον.

Κι' εὐθέως ὡς περιεργα προσκύψαντες παιδιάρια
 κυτὰζον κατακείμενα τὰ νεκρικὰ στυδάρια,
 και πάλιν ἐρευνησαντες τοῦ μνήματος τὸν χώρον
 τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἐνόμιζαν ὡς μύθον,
 ἀλλ' εἶδαν Ἄγγελον λευκὸν και φαβοριτοφόρον,
 καθήμενον 'στοῦ μνήματος τὸν κυλισθίνα λίθον.

Οὗτος δ' ἐ λάμπων Ἄγγελος μοσχοβολῶν θυμιάμα
 εἶπε πρὸς τοὺς θαυμαζόντας μ' ἀγγελικὸν μείδιμα :
 εἶτινα ζητεῖτε, κύριοι, μὴ βλέμμα τρομακτικόν ;
 ζητεῖτε τὸ Ρωμαϊκὸ τὸ χρεωκοπημένον ;

ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγγήγηται, οὐκ ἔστι πλέον ὡδε,
 κί' ἄλλος ἢ κόσμος ταύδε.»

Βρί τί μάς λῆς ; ἀπάντησαν 'στὸν Ἄγγελον ἐκείνου,
 τοιοῦτον θαῦμα ἄδυνατον πῶς δύναται νὰ γίνη ;
 ἄλλ' ἀφῆκε τὸ Ρωμαιοὶ ἐπρόβλεψε φαιδρὸν,
 ἀρταμῆλις κί' ἀκείριον,
 καὶ τότε περιπλίζαντες Κορδόνων ἀδρὸν
 ὡς εἶδος περιδέρειον,
 εὐθὺς περιβήκλον τὸν πρᾶχλον τὸν κύκνειον
 τοῦ φασβεριτοφόρου,

κί' ἀλλήλους ἀπαζόμενοι τὸ θαῦμα κατεδείκνουν
 Ἄγγελο λιμαδόρου,

κί' ἐγειραντες ἀμρότεροι τὸν ἀναστάντα Λαζάρου
 μετὰ πομπῆς ἀπήγαγον πρὸς τὸ Λαχαναπέζαρον,
 κί' ἐκέρχον τὴν ἔγερσιν καὶ γυναιξί κί' ἀνδράσι
 λίγους ἢ Κορδόνους πῶς θά Κορδονοδράση.

Κί' ἐκείθεν πορευόμενοι πρὸς γῆν Ἐπαγγελίας
 εἶδον ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦπαν ποῦ πηγαίνει,
 κί' ἐκείνου ὑπετραύλιος ε' ἴσῃν Δόντρα τῆς Ἀγγλίας,
 εἶδω δὲν εἶναι προκοπή καὶ μερικῶς κί' ἐν γένει.»

Καὶ τότε γονατίσαντες τοιαῦτα προσφωνοῦν :
 «μαυρίλα συνεχότιες τὸν ἱσυχρὸν σου νοῦν,
 μὰ μὴ κακίωνης σὰν παιδί καὶ μὴ ἀποχωρῆς,
 συγχώρει τοὺς μαυριστάντας κί' εἰλα ὅτ' ἀσὺγκάλᾳ σου,
 κί' ἄν ἢ Κορδονορμύμπας ἡμῖνταί Θεωρηθῆ
 γί' αὐτὸ μὴν ἀπελιπίσαι... βολά του καὶ βολά σου.

Παῦσε τὴν ἀποχώρησιν... βιβιάς εἶναι κρῖμα
 τὸ στόμα τὸ βροντόφωνον νὰ στερηθῆ τὸ βήμα
 καὶ μανιώδης ὄχιος οἱ νὰ συγκροτῆται μάχη,
 ἄλλ' ἄλλος ἢ πολιτικὴ τίποτε φαρκάκια τᾶχει,
 κί' ἄν ἢ Κορδόνους ὅστις ἄλλοτε σκληρὸν ἔπιρε τοῦμπκρον,
 τὸν λέγον Κορδονοδράση καὶ Κορδονοκαλοῦμπκρον.

Γιὰ σίνα δὲν ταιριάζουνε καθόλου τὰ γενιάτζα
 κί' ἢ κάκιε σου πιστεύομεν πῶς εἶναι γιὰ τὰ μάτζα,
 κί' ἄν ἴσῃν μεγάλην ἔδραν σου στρωθῆ κί' ἢ Γουλιμῆς
 γί' αὐτὸ τί φταῖμ' ἡμεῖς ;

Χύσε νερὸ μῆς ὅτ' κραιοί, μὴν πᾶς ἴσῃν Ἐγγλιτέρα,
 σὺ λέγεις μονακρῆτος Μυλλόρος εἶδω πέρα,
 ἐνθῶ, καθὼς γνωρίζετε, ὅτῃς Δόντρας τὴν ἀντάρα
 εἶναι Μυλλόροσι πάμπολοι καὶ δεκά ἴσῃν πεντάρα.

Γιὰ κῦτταξε τριγύρω μας ἔρεπια καὶ ράκη
 καὶ πρόσελθε νηφάλιος καὶ σώφρων βοηθός,
 συγχώρει δὲ τοὺς ἐκλογίεις, ποῦ σ' ἔθγαλαν κοράκι,
 ἔφες αὐτοῖς, οὐκ ὄδασι τί κάμουν ἀληθῶς.

Ἡ πείνα πρὸς μετάνοιαν τοὺς πάντας προσκαλεῖ,
 καὶ σὺ παλῶς ἀμαρτωλός, κί' ἡμεῖς ἀμαρτωλοί,
 ἄλλ' εἶναι πολυεπισπλαγγῆς ἡ τῶν Ἑλλήνων φύσις
 καὶ πρὸς ἀλλήλους δώσωμεν ἀμαρτημάτων λύσεις.

Ἐλθίτε τώρα κί' ἐρ' ἡμᾶς ἢ τῆς συγγνώμης χάρις,
 κί' ἄν θίλῃς σώνει καὶ καλὰ τὸ φρέσκο σου νὰ πάρης,
 ἀμείως βᾶλε τὴν Ἑλθᾶ προσφωνίως ὅτ' ὄζω
 καὶ σὺρε σὲ ταξιδί.

Σύρε νὰ βρῆς τὸν Σώλοθουρο, νὰ βρῆς τὸν Τσαμπερλαῖν,
 κί' ὅσους ὑπῆξαν σὺμαχιοὶ καὶ φίλοι μας πιστοί,
 ὅταν δ' ἐκείνοι τίποτα γιὰ τοὺς Ρωμηροὺς σοὶ λὲν
 νὰ λῆς «Κορδονορμύμπας» πρὸς τοὺτους Ἀγγλιστοί.

Ἐπιμελοῦ, κοπιάζε, κί' εἰς ὄλας σου τὰς σχέσεις
 αἰγνε καὶ πρᾶχλον ὄρθην καὶ στιβαρὰν παλάμην,
 ἄλλ' ὅμως κάλλικα Βουλευτοῦ ποτέ σου μὴ ἐκτίσης
 μηδὲ καὶ ὅτῃν Μιλιόθια, μηδὲ ὅτῃν Βερμυγγάμην.

Ἀκόμη μάς χρειάζονται τὰ φῶτα σου τὰ πλοῦσια
 κί' ἀρέφονται σοὶ ἀράματα, κί' ἐκούσια κί' ἀκούσια,
 ὅσα μὲ λόγον ἡμαρτίας καὶ μ' ἔργον καὶ διανοίαν
 κί' ἐξίσπασαν ὅτῃν σήμερον στομακχιτὴν ἀδράνειαν.

Ἦρα καλὴ ... μὴν ἀρνηθῆς τοὺς φίλους σου τοὺς πρώτους,
 μηδὲ τὴν διακρίευσαν κί' ὑπόσασθον σκαριόξ,
 καὶ πρότρεπε τοὺς Ἰρλανδοὺς, τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Σκώτους
 νὰ βάζουν ὅτῃς πουδιγάκια τῶν Ἑλληνικῶν σταριόξ.

Δὲν λησμονοῦμεν πόποτε τοῦ λόγου σου τὴν ρώμην
 κί' ἡμεῖς οἱ δὴ τοῦλάχιστον σοῦ δίδομεν συγγνώμην.
 Μ' αὐτὴν τὴν ἀποχώρησιν πολὺ μᾶς συγκαίεις,
 ἄλλ' ὅμως τώρα πῆγαίνε νὰ μάθης νίους τρόπους,
 κί' ἀπέλθε ὅτῃν πάτριον, μὰ δίχως νὰ φρονῆς
 πῶς καὶ ἢ πείνα λιγεροὺς καὶ σβίλους τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶπαν αὐτὰ ὅτῃν φεύγοντα, κί' οἱ δὴ γονατίσει
 μπὸν βοαγιζᾶ ἐδόσαν πρὸς τοῦτον Γαλλιστοί,
 καὶ τὸν ἀπεχαιρίστησαν μετ' ἄλλων ἱκετῶν
 κί' ἢ δὴ ψευτοφυλλιάδες,
 κί' εἶδαν ἀνθρώπους ἔξαφρα περὶ τοὺς ἱκατὸν
 ντυμένους μὲ βαλλιάδες.

Κί' ἐρώτησαν περίεργοι πρὸς τί φρακοροποῦν,
 ἐκείνοι δ' ἀνταπήντησαν πῶς ὄλοι καρτεροῖν
 τὸν Μπαρμπά Κορδονοδράση νὰ γίνουν Ἰπουργοί,
 ἄλλ' ὅμως τοῦ Ποντίφικος ἢ πρόσκλησις ἀργεῖ.

Κί' ἢ θεία τῶσαν Ἰπουργῶν καὶ φρακοφόρων λίκων
 τὸν Φασουλῆν καὶ Περικλῆν μεγάλους συνεκίει,
 καὶ φράκοντες «Κορδόνους» ἐπίστρεψαν κατ' οἶκον
 κί' ἀμείως τὴν βελλιάδα τὴν ἐπόρσαν κί' ἐκείνοι,
 κί' ἐπρόσμεναν νυχθημέρον ἐν ζόξῃ καὶ σολῆ
 μήπως κί' εἰς τοὺτους πρόσκλησις ἀνέλπιστος σταλῆ.

Μιλιτιάδης Νεγρεπόντης καὶ τοῦ Λυδερῆ ἢ Μαρία,
 ταιριασμένοι ζευγαράκι μὲ χαρίσματα μυρία...
 κί' ὄ γαμπρός κί' ἢ νύφη κρέμα, μύρον, ἀρωμα, μπουγάτζα,
 μὲ μωαλό κί' ἀρχοντολίκι, τίλος πάντων ἀπὸ ράτζα.
 Τί στεφάνια καὶ τί κόσμος !... πῶς γιὰ πόσα, ποῖα ὄρστα,
 κί' ὄ Διεδόχοις κομπάρους, κί' ἐνοσιῆς τῆς τὰ ρίστα.
 Μολοντοῦτο κί' ἰντοσοῦτω κί' ὄ Ρωμηρὸς σαρτῶν προβαίει
 καὶ μ' ἀνθούς καὶ ροῦδ' Ἀπριλὴν τὸ χρυσὸ ζευγαρί ραίνει.